

DOBSZÓ

TÁPIÓBICSKEI KÖZÉLETI LAP

2. évfolyam 1. szám

Ára: 30 Ft

1996. február 21.

FARSANG...

Húshagyó kedd és Hamvazó szerda a farsangi mulatságok, vigasságok befejező időszaka, a Húsvétot megelőző Nagyböjt kezdete, a „Hamvazás” pedig a halandóságunkra való emlékezés egyházi szokása a Farsang végén: „Porból lettél - porráleszel”. Az újlatin nyelvű országokban szokásos karnevál is a

böjti időszakban a hústól való tartózkodásra utaló szó, ezt megelőzően azonban a nagy mulatságok ideje. Leghíresebb a Rio de Janeiro-i karnevál. Magyar elődeink is a XIX. században szigorúan betartották a böjt szabályait, nemcsak a húseteleket kerültek, de még a disznósírral való főzést is, vaját vagy olajat használtak,

sok helyen pedig még másik edényzetet is használtak a böjti főzéshez.

A Nagyböjt időszaka a nagy keresztény ünnepre, Jézus kereszthalálának és feltámadásának ünnepére való felkészülésnek az ideje.

*„Elment a farsang, itt hagyott
a lányoknak bánatot,
Hozd el, Isten, másikat,
A lányoknak vígságot”*

MIT KÍVÁNNAK MAGYAR NEMZET

Legyen béke, szabadság és egyetértés.

1. Kívánjuk a sajtó szabadságát, cenzúra eltörlését.
2. Felelős minisztériumot Buda-Pesten.
3. Évenkénti országgyűlést Pesten.
4. Törvény előtti egyenlőséget
polgári és vallási tekintetben.
5. Nemzeti őrsereg.
6. Közös teherviselés, képviselő, egyenlőség alapján.
7. Urbéri viszonyok megszüntetését.
8. Esküdtszék.
9. Nemzeti Bank.
10. A katonaság esküdjék meg az alkotmányra, magyar katonákat ne vigyék külföldre, a külföldieket vigyék el tőlünk.
11. A politikai statusfoglyok szabadon bocsáttassanak.
12. Unió, vagy is Erdélynek Magyarországgal egyesítése.

EGYENLŐSÉG, SZABADSÁG, TESTVÉRISÉG!

Vannak napok, melyek nem szállnak el,
De az idők végéig megmaradnak,
Mint csillagok ragyognak boldogan,
S fényt szórnak minden születő

tavasznak.

Valamikor szép tüzes napok voltak,
Most enyhe és derűs fénnel ragyognak.
Ilyen nap volt az, melynek fordulója
Ibolyáit ma a szívünkbe szórja.

Ó, akkor, egykor, ifjú Jókai
És lángoló Petőfi szava zengett,
Kokárda lengett, zászló lobogott;
A költő kérdett, és felelt a nemzet.
Ma nem tördel bilincset s börtönajtót
Lelkes tömeg, de munka dala harsog,
Szépség, igazság lassan megy előre,
Egy szebb, igazabb, boldogabb jövőbe.

De azért lelkünk búsan visszanez,
És emlékezve mámoros lesz tőled,
Tűnt március nagy napja, szép tavasz,
Mely fölráztad a szunnyadó erőket,
Mely új tavaszok napját égre hoztad,
Mely új remények ibolyáját fontad.
Ó nagy nap, szép nap, légy örökre
áldott,

Hozz mindig új fényt, új dalt, új virágot!

Juhász Gyula

Sok mindenen mentem keresztül...

A Dobszó jóvoltából több emberrel is elbeszélgethettem az elmúlt év során, de olyan nehéz dió, mint Kecskeméthy Rudi bácsi, egy sem akadt. Szívesen fogadott, rögtön mesélni kezdett, de én két órai beszélgetés után se írtam le egy árva sort sem. Miért? Fogalmam sem volt mit írhatnék le a számtalan történet, adat, adoma közül, ami rám zúdult. Mit lehetne leírni közel 86 év eseményei közül egy gépelt oldalba, úgy, hogy az eredmény ne maradjon szánszalmasan szegényes? Ráadásul Rudi bácsi csapongó emlékezete sem volt a segítségemre. Minduntalan eltévedt az emlékek, nevek, helyek útvesztőjében, majd egy merészebb történet után kijelentette:

„Sok mindenen mentem keresztül, sokat csavarogtam, de mindez megtörtént, nem szégyellem.”

Az életéről így mesélt:

1909. május 28-án születtem Cegléden a Kazinczy utcában.

Édesanyám Bucsányi Erzsébet, édesapám Kecskeméthy János, mindketten gazdálkodók voltak. Három testvér közül a legidősebb voltam én.

1913-ban született az egyik öcsém, János, aki katonatiszt volt a háborúban. Hadifogoly volt orosz fogságban, utána az Andrásyúton vallatta az ÁVH. 1950-ben került haza 39 kg-os megkínzott emberként.

-Mit követett el, amiért kínozták?

Katonatiszt volt. Nem kellett akkor ahhoz semmi bűn!

Úgy került haza, hogy Pesten fölrakták a vonatra három zsömlével. Nagykátán már jártányi ereje sem volt, de ott már felismerték és felsegítették a buszra. Nagybeteg érkezett haza maláriával, fél tüdővel. (Volt, hogy vízben állva vallatták!). Itthon aztán megházasodott, ki-ki járogatott a földekre, de a betegsége miatt igen hamar, 1950-

ben, meghalt.

A kisebbik öcsém, József, 1915-ben született. Egészségügyi katona volt, agyári úti I. Honvéd kórházban. Pesten élt, ott volt egy illatszerbolt vezetője, majd a Gyógyszerkutató Intézetben dolgozott. 1983-ban halt meg.

Az elemi első két osztályát Cegléden végeztem, a 3., 4. osztályt pedig az Albertirsa melletti Mikebudán. 1922-ben költöztünk Bicskére (itt vett apám földet) és itt végeztem el az 5. osztályt. 1925-ben kerültem a jászberényi mezőgazdasági iskolába, amit 1927-ben végeztem el.

Utána rögtön dolgozni szerettem volna, de apám azt mondta:

„Hová mennél? Itt a föld és dolgozz!” Ugyanis kulák származású voltam, 120 hold földünk volt.

-Tápióbicskén a háború előtt Rudi bácsi volt a gazdatiszt. Mi volt a gazdatiszt feladata?

Gazdaelöljáró voltam a községben 1945-ig. Az apaállatok gondozása, a vetésterület ellenőrzése volt a feladat. Ha az állatok engedték, jártam a határt, néztem, hogy sikerült a vetés, az aratás, milyen lesz a termés és ezekről jelentést írtam. A háború után, amikor a TSZ még nem alakult meg, a szentmártonkátai gépállomáson dolgoztam. Igásállatok szinte egyik faluban sem maradtak, ezért akinek 2 hold vagy annál nagyobb földje volt, ide járt a gépállomásra bérszántást kérni. Akkor a traktorosok megszántották a földet, a gazda a gépállomáson befizette az árát és a traktorosok megkapták a bérüket.

A németekkel csak egyszer volt „összeütközésem”, bár sok német volt a faluban és szinte az összes zsidót elhurcolták a nagykátai gettóba és onnan ki tudja hová. Nem tudom már melyik évben volt, hogy felszólítottak, adjuk át nekik az összes tehenet. Én akkor a teheneket áthajtottam Nagykátára és onnan még tovább, hogy ne tudják elvenni.

Azután visszajöttem Bicskére. Persze kitudódott a dolog, de csak egy hatalmas pofont kaptam egy német tisztól és a dolog el volt intézve.

Börtönben 3-szor voltam. Először azért, mert anyámék nem tudták leadni a beszolgáltatást és leültem helyettük a büntetést, a 4 napot. Másodszor azért, mert meggyanúsítottak, hogy 2 zsák beszolgáltatott búzát elloptam a teherautóról, amivel szállítottunk. Persze ez nem volt igaz, de 6 hónapot kaptam érte. A harmadik eset 1957-ben volt. Éjszaka egy teherautó állt meg a házuk előtt és elvittek. Velem együtt 36-an voltunk. Hatunkat Nagykátára vittek, ahol 6 napon át vertek. Nem mertem én megkérdezni, hogy miért van ez az egész, mert ha csak megmukkantunk is, agyba-főbe vertek. Hat nap után kiengedtek és kaptam egy papírt, hogy nem vagyok bűnös. De REF alá helyeztek, minden szerdán 1/2 5-kor jelentkezni kellett Nagykátán. Azonkívül este 9-től reggel 5-ig nem hagyhattam el a házat. Csak két emberrel beszélgethettem az utcán egyszerre, egy harmadikkal már nem.

A háború után dolgoztam itt Bicskén a TSZ-ben, Jászberényben a dohánybevéltóban, majd Nagykátán a Mezőkernél voltam a göngyölegtelep vezetője. Innen mentem nyugdíjba 1979-ben.

-Hogyan telnek a nyugdíjas napok?

Pihenek. Tévét nézek, (sőt videózom) rádiót hallgatok, újságot olvasok. Vagy én megyek át a szomszédokba, vagy ők jönnek át hozzám. Nem mindig érzem jól magam, már két infarktusom is volt. Egy doboznyi gyógyszert szedek és mindig bepakolva tartok egy táskát, arra az esetre, ha hirtelen kórházba kellene mennem. A házimunkában a keresztlányom segít. Hétköznapiakon az ebédet az óvodai konyhából kapom, hétvégén pedig főzök magamnak.

Köszönöm a beszélgetést, és további jó egészséget kívánunk!

Nagy Anikó

Gondolatok a DOBSZÓ 2. évfolyamba lépése kapcsán

Évforduló tartásához egy év biztosan kevés, de a számvetéshez talán elegendő. Vizsgáljuk meg kedves olvasó, felsőbb osztályba léphet-e ez a „lapkisdíák”.

Várják-e a lapot lakótársaink úgy, mint annak idején a kisbíró-dobosainkat? Vannak akik igen, vannak akiket hidegen hagy, sőt biztos sokan nem is tudnak róla. Az eladott lapszám nem túl biztató. Persze be kell látnunk, mai információ áradatban, a szenzációt és a nyereségautót ígérő médiavilágban nehéz versenybe szállni az olvasó kegyeiert.

Ha mind a hat megjelent számot kezünkbe vesszük és egy szuszra elolvassuk, még az az érzésünk is lehet, hogy nem is olyan rossz, sőt...

Mégsem lehetünk elégedettek. Kevés a hír (nemcsak a jó, de a golyahir is) mondják sokan. Ha egyszer ennyi van. Daraboljuk fel az anyósunkat, emeljük fel a súlyadót maximumra stb. ? Egyébként mire az újság megjelenik már ez sem lenne hír és az ilyen nem is hiányzik. Helyi hírközlésre alkalmasabb a „pletykalánc” (csak hírközlő eszköz értelemben), az országosnak meg számtalan csatornája van.

Az informálásban viszont már van keresnivalónk, és ebben nem is állunk rosszul. A csatornák kiépítésében még bőven van tennivalónk. Ehhez a szerkesztőbizottság néhány tagja kevés. Nem tudtuk még igazán elérni, hogy a község szervezetei, intézményei, polgárai fontosnak érezzék és kihasználják az információcsere ilyen módját. Tisztázandó: információ alatt

minden tudást gyarapító ismeretet értünk.

Ígéretünk szerint a tájékoztatáson túl híradóból közéleti újság kívántunk lenni. A második szám utáni alcímek már erre is utalnak, de talán a tartalom is. Hol az ígért közéletiség? Jöhet az újabb kétség. Ha egyszer ennyi a közélet. Vagy gyártsunk fiktív olvasói leveleket, mint azt évekig láthattuk? Sajnos a mai, egyre szigorodó, pragmatizáló világban az emberek egyre inkább elszigetelődnek a köztől, egymástól, az egyéni életstratégiák kialakítására vagy éppen a túlélésre fordítják erejüket.

Látható ez a képviselőtestületi ülések, megemlékezések vagy egyéb rendezvények iránti érdeklődésben is. Ritkán adódik olyan alkalom, amikor saját árnyékunkat átlépve a közösség tagjaiként lépünk fel valamiért vagy valahol. Többször lenne szükség olyan közösségi üde színpoltra is mint a Borverseny volt, ahol a bor miatt, de nem végette összejött bicskeiek - a zsürielnök szavai szerint is - most éppen nem a múlt századi csata, hanem jelenbeli munkájuk, a bortermelés által lehetnek büszkék „bicskeiségükre”.

Úgy gondoljuk a DOBSZÓ akkor lesz igazán közéleti lap, ha el tudjuk érni, hogy a szerkesztőbizottság ne írja, hanem lehetőleg csak szerkessze a lapot. Ezért kérjük a Tisztelt Olvasót, vegye elő összes eddigi számunkat, ítélje meg, hogy a szerkesztőbizottság egyéves erőfeszítése érdemes volt-e, és ha igen, segítsen folytatni ötleteivel, írsaival, információival a lap szerkesztését.

Szerkesztőbizottság

Bor, bor, borverseny

A nívós meghívó és a szíves invitálás hatására szép számmal hozták el bírálatra boraikat a bicskei szőlősgazdák január 26-án a Művelődési Házban rendezett borversenyre.

Köszönet illeti a borverseny gondolatát felvetőket és az esemény valamennyi szervezőjét és közreműködőjét. Elismerésre méltó munkát végzett a bíráló bizottság is. A közel ötvenféle bornak a kóstolása is nagy teljesítmény, nemhogy azok minősítése. A bizottság elnöke, a tápiószentmártoni borpince vezetője vette a bátorságot az eredmény kihirdetéséhez, a borok bírálathoz is.

A borokról még csak annyit, hogy a hagyományos bicskei borokhoz a siller kategória borai hasonlítottak.

A bíráló bizottság három kategóriában bírálta és „ítélkezett”. Az arany szintű minősítést elért borok „előállítói”:

Fehér kategória:

1. Vér János
2. Majoros János
3. Galbács Pál

Siller kategória:

1. Illés László
2. Hajas András

Vörös kategória:

1. Bajdik Györgyné
2. Majoros János
3. Drabik Imre

Jól érezték magukat a bírálatra kerülő borok gazdái és a bor nélkül idelátogatók is. Néhány alkalomhoz illő vers és zeneszó is színesítette az összejövetelt.

Ezen péntek este legnagyobb eredményeként mégis azt könyvelhetjük el, hogy ennyi tápióbicskei lakostól lehetett el meghitt beszélgetés közben ezt az estét. Látható, hogy a község lakossága nemcsak a televízió előtt tesped a téli estéken, hanem közösségi életre, egy kis beszélgetésre is vágyik. Most megvolt hozzá az alkalom és a helyszín.

Az elmúlt év végén megjelent Kertész János iskolaigazgató tollából egy remek könyv.

Címe: Tápióbicske község és az iskola története.

A szerző így ajánlja könyvét:

„Ajánlom ezt a munkát Tápióbicske polgárainak, annak a megtartó erőnek, amely biztosította évszázadokon keresztül a község fennmaradását és gyarapodását.”

A könyvben olvashatjuk pl. „A falu leírása 1877-ből”, vagy „A római katolikus templom és plébánia története”, „Az iskola pedagógusai 1891-1995.”, „Iskolánk kiemelkedő tanulmányi eredményt elért végzős diákjai 1945-1995.”

Találunk fényképeket - többek között - az 1929. április 4-i zsemleosztásról, a főlvegi vízimalomról stb.

Köszönjük a szerzőnek, hogy olvashatjuk ezt a sok munkával, fáradsággal megírt művet. További munkájához kívánunk alkotókedvet, erőt és egészséget.

A könyvet megnézhetik, olvashatják a Községi Könyvtárban.

A Képviselőtestületi ülések jegyzőkönyveiből...

Az 1995. novemberi testületi ülésen a Képviselőtestület megbízta a Pénzügyi és Ügyrendi Bizottságot a lakóingatlanok bérleti díjának megállapításáról szóló 6/1992 sz. Önkormányzati Rendelet felülvizsgálatával. Foglalkoztak a 65 éven felüliek évvégi segélyezésével, amit azóta már megkaptak az érintettek (437 fő).

December 19-én megalkották a 8/1995. sz. rendeletet a községi vízmű üzemeltetésével kapcsolatos díjak megállapításáról.

A vezetékes víz m³-enkénti ára:

62,50.-Ft+ Áfa, vagyis 70.-Ft

A január 30-i ülés rendeletbe foglalta a lakóingatlanok bérleti díját, mely díjak 1996. február 1-től érvényesek.

Újra tárgyalta a testületi ülés az 1996-os év fogászati díjait.

A tápióbicskei állandó bejelentett lakosok részéről ezen összeg **50%-a térítendő.**

A személyszállítási díj változatlan 1996-ban: **538.-Ft/év**

a szippantási díj szintén változatlan:

460.-Ft/ fuvar

Az étkezési térítési díjak a következők:

Óvoda, 3-szori étkezés: **86.-Ft**

csak ebéd: **60.-Ft**

Iskola, napközi 3-szori étkezés: **114.-Ft**

csak ebéd: **74.-Ft**

Hivatali étkezők: **135.-Ft**

Szociális étkezők: **116.-Ft**

A Közéletért Bizottság hírei

105 éve, 1891-ben született Dr. Herczeg Sándor, aki 1917-től 1984-ben bekövetkezett haláláig orvosként dolgozott községünkben.

Tápióbicske képekben

Az 1848-49-es szabadságharc tavaszi csatájának évfordulójára április 4-én emlékezünk. A múltat idézve emlékezünk ebben az évben Honfoglalásunk 1100 éves évfordulójáról is. A programot április 3-án délutánra és 4-én egész napra tervezzük. Harmadikán kívánjuk megnyitni azt a fotó kiállítást, mely Tápióbicske régmúltját mutatná be. Ehhez kérjük a lakosság segítségét. Régi fotókat, képeslapokat keresünk utcarészletekről, életképekről, épületekről, hidakról, tájakról. A képeket tulajdonosaik visszakapják. A fényképek leadhatók Könyvtárban és a Művelődési Házban.

Ólomkatonákat a csatába

Szépen gyarapodik a pénzösszeg, melyet felhívásunkra támogatásként kaptunk a terepasztal kialakításához. Az első befizetőnk Vér Valentin volt, aki talán tavalyi locsolkodópénzéből ezer forintot

adott egy felszerelt lovas huszárra. A további hozzájárulásokat is a Könyvtárban vagy a Művelődési Házban fizethetők.

Nyelvtanulás

Nem csökkent az érdeklődés a német nyelv tanulása iránt. A Bitskey Kálmán Idegennyelvi Alapítvány februártól újból három csoportban oktatja az érdeklődő tanulókat. A nagy érdeklődésre tekintettel ez év szeptemberében kezdő tanulócsoporthoz indítását is tervezzük. Felvételt nyerhet az, aki az alapszabály feltételeinek megfelel.

Éhezünk

Suttogják azok a madarak, melyek a nagy hó örömeiben nem nagyon osztoznak embertársaikkal. Zöldikék, tengelicek, meggyvágók, kék-és szécinegék várják segítségünket. Legjobb táplálék számukra a napraforgó. Fontos tudni, hogy ha elkezdünk etetni, akkor azonos mennyiséggel a tél végéig tegyük azt. A kicsi jóságok megszokják az etetőhelyeket és beosztják maguknak a napi mennyiséget. Nemcsak dalukkal, de rovarpusztító munkájukkal meghálálják segítségünket.

Mi leszel, ha nagy leszel?

Teszi fel gyakran ismerősök és ismeretlenek ezt a buta kérdést. Merthogy honnét tudná az ember gyereke, hogy mi leszel, ha nagy leszel. Járogat az iskolába, jeles tanuló, érdeklő is ez-az: azért jár különórákra, zenét is tanul, mert ugye botfüle se legyen, meg aztán ki kell rendesen művelődni. Jön a középiskola. Az eminensebbje a gimnáziumot választja. Bár tökmindegy, mert ha nem jutsz be

valamelyik felsőbb iskolába, akkor Neked úgyis „lőttek”. Na, nem mintha ez nem így lenne, csak kapsz újabb néhány év haladékot. S tovább művelheted a már így is „túl művelt” fejedet. Szóval mi leszel, ha nagy leszel? Te már választottál, szakosodtál, sőt már szakmád is van, de minek?! Mert nem lehetsz az ami, vagyis amit szeretnél csinálni... És ezt mindenki tudja, mert ez az ÁLTALÁNOS ÁLLAPOT! Ezért dühít, amikor felteszik a nagyszerű kérdést: Mi leszel, ha nagy leszel?

S Te, aki kérdezel: Te mi vagy?!

Értesítés!

Felhívjuk az érdekeltek figyelmét, hogy 1996. január 1-től esedékes a vízműérdekeltségi hozzájárulás, a szemétszállítási díj és a gépjárműadó befizetése.

A késedelmi pótlék mentes befizetési határidő: **1996. március 15.**

Kutyaoltás a Gamesz udvarban!

1996. március 14-én csütörtökön
8-12 és 13-17 óráig

Pótlás: 1996. március 28.

csütörtök 9-12 óráig.

Óltási díj: ebenként 350.-Ft, a helyszínen fizetendő!

NE VÁLJON ÁLDOZATTÁ!

Kérjük, hogy a Bűncselekmények megelőzése érdekében a következőkre szíveskedjenek figyelni!

– Lehetőség szerint tartsa mindig zárva lakásának ajtaját.

– Ha egyedül van, soha ne nyisson ajtót ismeretleneknek.

– Minden Önt hivatalosan megkereső személytől kérje el az igazolványát, kétely esetén - igazolási céllal.

– Lehetőség szerint az ágya közelébe helyezze el a telefonkészüléket és tegye mellé a legfontosabb telefonszámok listáját:

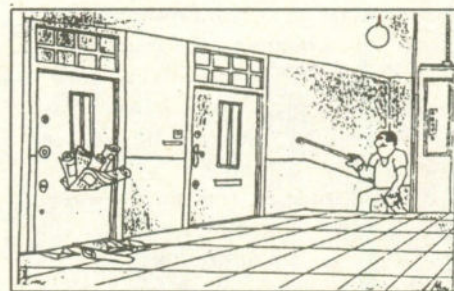
Ne feledje, a rendőrség száma: 07

– Ne tartson otthon indokolatlan mennyiségű készpénzt. Kis településeken

– főleg éjszaka - komoly visszariasztó ereje van egy jó házőrző kutyának.

– Ha elmegy otthonról, gondosan zárja be kulccsal az ajtókat.

– Sohase rejtse kulcsait lábtörlő alá, vagy a villanyórához.

Ne hívjuk fel távollétünkre illetéktelenek figyelmét! Kérjük meg ismerőseinket postaládánk kiürítésére!

Hírek

• 1996. március 16-án községi sportnap a gyermekekért.

Várjuk azokat a felnőtteket, akik szeretnek játszani, sportolni, versenyezni asztalitenisz, sakk, súlyemelés és szkander sportágakban.

A versenyek 9 órakor kezdődnek, nevezési díj: 150 Ft/fő.

Érdeklődni és jelentkezni a Művelődési Házban és a helyszínen.

• Február 24-én este 7 órakor Szülők bálja lesz a Vadász Étteremben.

A tombola bevételét a szülők a gyerekek javára ajánlják fel.

• **Illés György és Gödöny György képviselők** március 13-án, szerdán 18 és 20 óra között fogadóórát tartanak a Művelődési Házban.

Hirdetmény

A Tápióbicskei Önkormányzat Képviselőtestülete

1996. február 27-én (kedden)

16.00 órakor

a községi Művelődési Házban közmeghallgatást tart.

A Tápióbicskei Községi Polgármesteri Hivatal értesíti a lakosságot, hogy
1996. március 18-án (hétfőn),
1996. szeptember 9-én (hétfőn)
országos állat- és kirakodó vásárt tart,
amelyre veszmentes helyről mindennemű állat felhajtható.

Az alábbi írással elindítunk egy sorozatot, amelyben a környező községek történetét és életét kívánjuk bemutatni:

Tápiószentmárton

Rég megsárgult lexikonok ennyit írnak róla:

Tápiószentmárton nagyközség Pest megye DK-i részén, a Tápió patak két ágának egyesülése táján, 5400 magyar lakóval, 104,5 km² területen. Önálló postahivatala, vasúti megállója, takarékszövetkezete, termelő-és szolgáltató szövetkezete van. Termálfürdője 51°C-os gyógyhatású vízzel 1200 üdülőtellel körbefogottan kiválóan alkalmas mozgásszervi betegségek, nőgyógyászati problémák, sőt ivókúráként gyomorbántalmak gyógyítására.

Nekünk, szülőtteinek több ennél.

Mi tudjuk azt, hogy már az őskorban lakott hely volt, amit az itt talált neolit, bronz- és vaskori régészeti leletek sora bizonyít.

Kiemelkedő régészeti leletünk a szkíta aranyzarvas, amelyet 1923-ban egy hamvasztásos sírból fordított ki az ásó, s amely fejedelmi hatalmi jelvényként üzent régmúlt korokból nekünk, maiaknak. A szkíták elvonulását több népcsoport megtelepedése követte, melyek közül kiemelkednek a kelták, s a római korban a szarmaták. A népvándorlás idejének legjelentősebb népcsoportja településünkön a hun nép volt.

A településhez kötődő féltudományos „tény”, hogy itt volt Attila székhelye, a hatvanas években keresték itt amatőr kutatók a nagy hun király hármaskoporsóját is. A lelkes régész Blaskovich-fivérek Priszkosz rhetor útleírása alapján tették ide a királyi székhelyet, s e székhely kutatása révén került elő az aranyzarvas.

A honfoglalást követően, az Árpád-korban feltehetően szintén lakott hely volt, melynek kéttornyú templomát a megszálló törökök lőtték a mocsárba. Ha a falut veszély fenyegeti, azóta is megszólal rendre éjjélkor a mocsárba lőtt harang...

A XIII-XIV. században a falu a Káthy-család birtoka volt, majd később többször is gazdát cserélt.

Ma ismert első okleveles említése 1459-ből datálódik, amikor Pest-Pilis vármegye itt tartotta közgyűlését. Lehiresebb birtokosa Werbőczy István, a Tripartitum szerzője volt, aki II. Ulászló kiroltól kapta a falut.

A XVI. század derekán a falu török uralom alá került, s a század végéig viszonylagos nyugalmat élvezve a Tápióvidék legnépesebb és legtöbb adót fizető

község volt, -mind a megye, mind pedig a török kasszája. A falu birtokosai folyamatosan változtak, a Kubinyi-, Földváry-, majd a Máriássy-, Gosztonyi-, Mocsáry- és Sötér családok voltak itt birtokosok. A török megszállás azonban többször is a falu felperzselésével járt, s legutóbb még a Rákóczi-szabadságharc idején is feldúlták a falut rác csapatok.

Az 1700-as évek középső harmadában foglalta el a község mai helyét az akkori lakosság, amely részben a korábban elmenekült visszatelepülők, részben pedig a Felvidékről (Árva vármegyéből) telepített új lakókból állt össze. Birtokosai között megjelennek a Blaskovichok, a Szentkirályi és a Magyary Kossa-család.

A XVIII. század második feléből (1764.) maradt fenn a község ma álló legrégebbi épülete, a Blaskovich-kápolna, a XIX. században sorra épültek a csinos kúriák, amelyek közül a Hild József tervezte Blaskovich-kastélyt 1950-ben méterre adták el szétbontásra, hogy „a régi rend írmagját is kiirtsák” az akkor uralomra jutott községi „vezetők”.

A századforduló környékén Magyary Kossa Sámuelé volt az ország legnagyobb magánkönyvtára (16000 kötet, igazi ritkaságokkal – ennek tüzeinél melegedtek 1944-ben a „felszabadító” román katonák a könyvtárterem közepén). Ugyancsak ők hajtották el a Blaskovich-uradalom lovait, a híres versenyló - 54 nagy versenyen futott, s 54-et megnyert - Kincsem leszármazottait.

Tápiószentmárton lélekszámát tekintve az 1960-as népszámlálás szerint érte el fejlődésének csúcsát, amikor is 7000 lakója volt. Az erőszakos tsz-esítés jónéhány család megélhetését, egyetlen munkahelyét vette el, s ez jelentős elvándorlással járt. A ma is tapasztalható állandó népességszökkenés már az előregedés, a „természetes” fogyás jele (az évi 50-60 elveszületésre 120-130 halálozás „esik”). Ugyanakkor a munkanélküliség hosszú árnyékkal takar minket is, kevés a vonzó munkahely, állandó letelepedésre keveseket csábít. Mindazonáltal a település népességmegtartó erejének növelése hosszú évek óta fő törekvésünk.

Az infrastruktúra fejlesztése (víz, gáz, csatorna, telefon), kulturális létesítmények (iskola, sportcsarnok) a közlekedési lehetőségek bővítése (új utak a 311-es, 4-es felé), mind-mind ezt a célt szolgálják.

Szerencsés természeti adottságai révén kiváló szántói, jelentékeny homoki szőlői és nagy kiterjedésű erdei vannak.

Mindez együtt jár a pompás vadászterülettel - apró és nagyvaddal egyaránt -, de a község határában 2 helyütt is van horgászati lehetőség is.

Természetvédelmi területein olyan növényritkaságok találhatók, amelyek igazi csemegék a kutatók és a természetbarátok számára (szibériai nőszirm, fehér zászpa, mocsári kosbor az orhideák családjából).

Hajdan világhírű lótenyésztésének méltó utóda a mai négyesfogat, s a község egyre többet tesz a falusi turizmus fellendítéséért (Tápió-fogadó, átalakított lakóházak, üdülőépületek).

Lakói istenadta tehetsége, hogy minden körülmények között, két kezük munkájával, gyakran egészségüket sem kímélve biztosítják újra, meg újra a megélhetést. Ez a tetterő biztosíték arra, hogy településünk fejlődő, virágzó otthona lesz lakóinak, jó házigazdája vendégeinek, s szemet gyönyörködtető látvány az átutazóknak. Jól illeszkedik a Tápió-völgy falvainak közösségébe, segítséget ad és vár közös célok megvalósításához, a régió arányos fejlesztéséhez.

Ennek szellemében üdvözljük testvéri szeretettel Tápióbicske lakóit, kívánunk mind a magánéletben, mind a közösségi munkában kiemelkedő sikereket.

Toth János
polgármester

A Művelődési Ház márciusi programjai:

Március 1-én társastánc tanfolyam kezdő foglalkozás.

A tanfolyam időtartama 20 óra, a tanfolyamot vezeti: Pásztor Zsolt a Kecskeméti Táncstúdió vezetője. Tanfolyam díj: 2.000.-Ft.

Március 3.: SULIFARSANG a Művelődési Házban.

Március 11.: ÁFÉSZ részközgyűlés 17 órától.

Március 15.: Stekly Zsuzsa tűz-zománc kiállításának megnyitója 17 órakor.

A kiállítás megtekinthető: március 15-től április 1-ig naponta 9-12 óráig, 14-17 óráig. 18 órától községi ünnepség.

Havonta színházlátogatás: érdeklődni és jelentkezni a Művelődési Házban.

GYERMEKROVAT

„Újra lebeg, majd telepszik
a földre,
végül elolvad a hó;
csordul, utat vár.
Megvillan a nap.
Megvillan az ég
Megvillan a nap, hunyorínt.
S íme fehér hangján
rábéget a nyáj odakint,
tollát rázza felé s cserren
már a veréb.”

Radnóti Miklós így köszönti a februárt a „Naptár” című versében. Február a kalendárium második hónapja, de az év legrakoncátlanabb gyermeke. Míg a többi hónap harminc, vagy harmincegy napból áll, neki huszonnyolc is elég, legfeljebb négyévenként toldja meg eggyel, az ún. szökőévben. Nem is volna baj, ha az iskolába járás szemszögéből nézzük, de ha valaki éppen 29-én születik, csak négyévenként van születésnapja. Ez már meggondolandó! Szabálytalan hónap ez a neve eredetét illetően is. Két magyarázat is van rá. Az egyik szerint a latin „februm”, azaz szíj szóból ered. Ugyanis a római mítosz szerint a télutó hőse Faunusz, az erdők, mezők vidám istene, akit – mivel a nyáját is ő vigyázott – Lupercusnak, azaz „farkasúzónek” is nevezték és február elején tartották az ünnepét. Ilyenkor a papok állatbőrökbe öltözve járták be a városokat, a kezükben hordott szíjakkal megérintették az embereket, akiknek hitük szerint az az érintés szerencsét hozott.

A másik magyarázat szerint „februa” tisztulási ünnepről neveztek el, amely a rituális tisztálkodás alkalma volt a rómaiaknál.

Február 15-én ülték a rómaiak a Lupercalia ünnepét, amelyen áldozatokat adtak, a kecskékből bőrt szíjakra hasogatták és ezekkel a szíjakkal végigrohanták a várost, s ahol nőre bukkantak, a szíjjal végigvágta rajtuk. Ezeket a szíjakat „fibra”-nak, majd minden tisztulási eszközt „februa”-nak hívták. A rómaiak külön istenséget is alkottak a szóból-Februus istent, az elhunyt lelkek istenét. Ennek az istennek szentelték a tisztulás fogalmát.

A február általában a nők hónapjává vált, amelyben a férfiak elégtétellel tartoztak a maguk természeti gyengesége miatt. Innen erednek az asszonyünnepnek is ebben a hónapban.

A farsang előtti „TORKOSCSÜ-

TÖRTÖK” is egy ilyen ünnep. Horvátlaktak falvainkban még most is él és dívik ez a szokás. Az asszonyok felmennek a szőlőhegyre. Ott főznek, és iszogatnak, mulatoznak és énekelnek. Gyakran lakodalmi szokást játszanak. Férfiaknak ilyenkor tilos volt a megjelenés ezeken a mulatságokon. Az ő feladatuk ezen az egy napon házimunka, gyermekfelügyelet és nevelés volt. Ha mégis valamelyiket odavonzotta a kíváncsiság, gyakran pórul járt. Az asszonyok elkapták, levetkőztették és egy fához kötözve csúfolták.

Tudunk olyan olyan esetről amikor bizony csak a sötétedés meg a szénaruha segített a hazajövetelen. Régen általában a férfi volt a család irányítója, parancsolója, ura, de ezen a napon az asszonyoké volt a hatalom. Így fizethettek valamit vissza párujuknak.

Másik februári szokás az általatok is imert FARSANG, melyre ti is készíthettek jelmezeket, s felvonulhattok bennük. De tudjátok-e, vajon honnan ered ez az ünnep, ki is találhatta ki?

Mint minden ünnepnek, ennek is a múltba nyúlik az eredete. A farsangé a római korba, de a középkorban is vannak hagyataik.

Az ezredik esztendő közeledtével az európai embereket nagy félelem fogta el a végítélet napjától. Mindenki bűnbánatot tett és szörcsuhában várakozott. Valóságos hisztériás járvány ülte meg a lelkeket az utolsó napokban. Ám amikor ütött az utolsó perc is az 1000 esztendőnek és az emberek mégis életben maradtak, akkor hirtelen tombolás tört ki. A félelem mégis tovább megmaradt az emberekben.

Ma már rengeteg országban tartanak karneválokat, de a világon a leghíresebb a RIÓI KARNEVÁL, melyre egész évben készülnek és nagy idegenforgalmi látványosság.

Nálunk, Hazánkban is nagy hagyományai vannak a FARSANG-nak, főleg Mohácson, ahol a törökelűzés mondájával magyarázzák a farsangi szokások eredetét. A monda szerint a Szigetre szorult horvátok a városuk eleste után (1526.) több évig készülődtek a város visszafoglalására. Fegyverük nem lévén borzalmas maszkokat faragtak és éjjel lepték meg a törököket, akik úgy megijedtek, hogy elfutottak és nem merészkedtek a város közelébe. Szimbólumként ma is törökegetés az egyik fő szokás Mohács főterén.

Február 5-én és 6-án megkapták a félévi bizonyítványokat a gyerekek az általános iskolában. Ismerkedjünk meg név szerint a legszebb bizonyítványok tulajdonosaival!

1. A.

Bodnár Katalin
Gesztelyi Erika
Kamasz Nóra

Bányai Zoltán
Hajas Tamás
Megyes Gábor

1. B.

Hajas Anikó
Kertész Gergő
Pintér Katalin
Ubránkovics István

Hegedűs Erik
Krajcz Balázs
Simon Csilla
Varga Gábor

Varga Krisztina

2. A.

Bujáki Nóra
Gallai Gábor
Lados Gábor

Buronyi János
Kóródi Tamás
Szabó Katalin

Szendrei Boglárka

2. B.

Barna Nóra
Molnár Zsuzsa
Orvos Péter

Králik Adrienn
Mózes Anett
Szűcs Melinda

3. A.

Blahúz Dóra
Juhász Erika
Ózsvári Katalin
Tóth Miklós

Hegedűs Emőke (5,o)
Kustos Barnabás
Prima Norber (5,o)
Varró Timea (5,o)

3. B.

Boros Bernadett
Kamasz Bettina

Gödöny András
Oroszlán Gyula

Pekker Boglárka

4. A.

Barna Anna
Hajas György
Nyujtó Imre

Boros Barbara
Kamasz Ádám
Török Kata

Urbán Katalin

4. B.

Fajka Szabolcs (5,o)
Győri Mariann
Pogány Bettina (5,o)
Szőke Renáta (5,o)

Gigor Lilla
Petróczi Henrietta
Szabó Beáta

5. A.

Forgács Anita

Juhász Katalin
Kanyó Péter

5. B.

Drabik Tibor
Horgos Ágnes

Gyurcsik Anett
Kertész Máté Zoltán (5,o)

6. o.

Bárany Szilvia
Illés Zsuzsanna

Fajka Gábor
Száz Emese (5,o)

7. o. Simon Hajnalka (5,o)

8. A. Illés István

8. B.

Kiss Hajnalka

Nagy Zoltán

DOBSZÓ

Tápióbicskei Közéleti Lap

Felelős kiadó:

a Tápióbicskei Önkormányzat
Szerkeszti a szerkesztőbizottság

Vezető szerkesztő:

Gödöny György

Készült 300 példányban a Ceglédi

OFFSET Nyomdaipari KFT-nél

Felelős vezető: Zakar Tibor